

Warszawa, 14 września 2022 r.

Prof. dr hab. Przemysław Śleszyński
Instytut Geografii i Przestrzennego Zagospodarowania PAN
ul. Twarda 51/55, 00-818 Warszawa

**Recenzja w postępowaniu habilitacyjnym
dr Bartosza Bartosiewicza (Uniwersytet Łódzki)**

Informacje ogólne o Kandydacie i wniosku

Dr Bartosz Bartosiewicz ukończył studia magisterskie na Wydziale Nauk Geograficznych Uniwersytetu Łódzkiego w 2004 r. (specjalizacja: zagospodarowanie środowiska i samorząd terytorialny, praca magisterska z wyróżnieniem). Cztery lata później (2008) w tej samej jednostce uzyskał stopień doktora na podstawie rozprawy doktorskiej pt. „Zróżnicowanie przestrzenne infrastruktury komunalnej w gminach miejsko-wiejskich regionu łódzkiego” (promotor: prof. dr hab. T. Marszał, również praca doktorska z wyróżnieniem). Od 1 października 2007 r. jest także zatrudniony, w Instytucie (wcześniej Katedra) Zagospodarowania Środowiska i Polityki Przestrzennej. Ponadto przez kilka miesięcy (na przełomie 2015-2016) był zatrudniony w Narodowym Instytucie Samorządu Terytorialnego w projekcie celowym nt. delimitacji obszarów metropolitalnych, a w 2013 r. przebywał na dwumiesięcznym stażu naukowym na Uniwersytecie im. Iwana Franko we Lwowie.

Przedmiotem zainteresowań badawczych dr B. Bartosiewicza są subdyscypliny z zakresu geografii społeczno-ekonomicznej i gospodarki przestrzennej, takie jak przede wszystkim geografia miast i geografia transportu, a także (w znacznie mniejszym stopniu) inne zagadnienia z zakresu geografii osadnictwa i ludności, geografii wsi itp., w szczególności związane z infrastrukturą społeczno-komunalną oraz rozwojem regionalnym i lokalnym. Przedmiotem zainteresowań jest przede wszystkim województwo łódzkie (w tym aglomeracja łódzka) oraz Polska.

Podstawą formalną do przedstawianej recenzji jest (1) pismo Przewodniczącego Komisji Uniwersytetu Łódzkiego ds. stopni naukowych w dyscyplinie geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna, Pana prof. Bogdana Włodarczyka, z dnia 7 lipca 2022 r. ws. przygotowania niniejszej recenzji; (2) dokumentacja przygotowana przez Kandydata.

Podstawą merytoryczną są kryteria określone w *Ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym* (Dz.U. 2018 poz. 1668). Kryteria te dotyczą w szczególności osiągnięć wynikających z art. 219 pkt 2 *Ustawy*, który stanowi, że „stopień doktora habilitowanego nadaje się osobie, która (...) posiada w dorobku osiągnięcia naukowe albo artystyczne, stanowiące znaczny wkład w rozwój określonej dyscypliny”. Ponieważ *Ustawa* nie narzuca

struktury formalnej recenzji, przyjęto następujące jej elementy, zgodne art. 219 pkt 2a), 2b) i 2c) oraz tradycją wykonywania recenzji habilitacyjnych:

1) ocenę tzw. głównego osiągnięcia naukowego, zgodnie z art. 219 ust. 1. pkt 2a Ustawy;

2) ocenę pozostałej aktywności naukowej, tj.:

- innych efektów publikacyjnych,
- udziału w konferencjach naukowych (wystąpieniach i organizacji),
- udziału w projektach badawczych,
- członkostwie w organizacjach naukowych,
- pracach redakcyjnych (w tym udziale w ciałach redakcyjno-naukowych),
- stażach naukowych oraz innych formach współpracy krajowej i międzynarodowej,
- aktywności naukowo-dydaktycznej;

3) ocenę współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym;

spośród których wymienione w pkt 1 uważam za główny element w ocenie dorobku Kandydata do uzyskania stopnia doktora habilitowanego, a pozostałe za uzupełniające w tej ocenie.

1. Ocena głównego osiągnięcia naukowego

Kandydat jako główne osiągnięcie naukowe przedstawia cykl 16 publikacji (ujętych w 13 punktach), poświęconych „problematyce struktury i powiązań przestrzennych regionów miejskich w Polsce”. Jest to efektem prac prowadzonych w 4 projektach naukowych, realizowanych w latach 2010-2023 poprzez MNISW/NCN (w tym jednego kierowanego przez Habilitanta). W tym cyklu wyróżnia 4 wiodące tematy, takie jak kolejno:

a. Wyznaczanie (delimitacja) granic i spójność terytorialna regionu miejskiego.

b. Powiązania przestrzenne w regionie miejskim.

c. Policentryczność regionu miejskiego.

d. Ewolucja struktury przestrzennej regionu miejskiego.

Z tym podziałem generalnie można się zgodzić, przy czym punkty 3 i 4 mają charakter bardziej rozdzielnny, niż 1 i 2, tj. powiązania przestrzenne są elementem spójności przestrzennej.

Generalnie, przedstawiane zagadnienia w ramach osiągnięcia naukowego Habilitanta są jednymi z fundamentalnych z punktu widzenia organizacji przestrzennej i bardzo często podejmowanych zarówno w Polsce, jak i na świecie. Wiążą się one bowiem z kluczowymi teoriami i koncepcjami w geografii społeczno-ekonomicznej, takimi jak zwłaszcza teoria regionu i regionalizacja. Należy się tu zgodzić z podaną przez Doktoranta definicją regionu miejskiego jako „domkniętego układu osadniczego” zgodnego z koncepcją dziennego systemu miejskiego (daily urban system), choć niekoniecznie jego twórcą jest cytowany Scott (1988), a znacznie wcześniej B.J.L. Berry.

Podkreślić należy, że przedstawiany cykl publikacji jest tematycznie spójny oraz obejmuje koherentną całość problemowo-przedmiotową. Wykazuje też rozwój koncepcyjno-teoretyczny i metodologiczny Kandydata w czasie. Chronologicznie pierwsze prace dotyczą regionu łódzkiego, a następnie obejmują terytorium całej Polski. Na 12 prac, w 3 jest jedynym autorem, a w pozostałych 9 – współautorem, z tego w 8 na pierwszym miejscu (w

tym pozycja nr 12 jest pod współredakcją oraz zawiera 1 samodzielny i 2 współautorskie artykuły). Dołączone oświadczenia współautorów wskazują, że udział Kandydata był istotny, tj. najczęściej współautorzy wskazywali swój współudział w „tworzeniu koncepcji”, „interpretacji wyników badań”, „tworzeniu metodologii”. Nie jest podane to w sposób ilościowy, ale wyjaśniają to wystarczająco opisy w autoreferacie. W każdym razie, nie można na tej podstawie wysnuć wniosku, aby udział dr B. Bartosiewicza był bardziej mniejszościowy, poza pozycją Marcińczak, Bartosiewicz 2018 (Journal of Transport Geography), gdzie wskazuje się jedynie na wykonanie analiz empirycznych i ich opis. Tak więc można stwierdzić, że przedstawione w autoreferacie osiągnięcie naukowe spełnia wymogi, związane ze znacznym udziałem Kandydata.

Habilitant w „Podsumowaniu” autoreferatu (s. 17) wymienia Jego zdaniem główne osiągnięcia, jednak moja recenzencka kolejność, klasyfikacja i ocena tego dla rozwoju dyscypliny nieco się różni. Za najważniejsze w dorobku uważam:

- I. Znaczące rozszerzenie koncepcyjno-metodyczne zagadnienia policentryczności wewnątrzaglomeracyjnej (wewnątrzmetropolitalnej), polegające na sformułowaniu podstaw terminologicznych, koncepcyjnych i analitycznych policentryczności morfologicznej i funkcjonalnej dla tych obszarów (Bartosiewicz i Marcińczak 2020a, 2020b, tj. prace w „Cities” i „Przeglądzie Geograficznym”), przy czym w jednej pozycji udział Kandydata należy uznać za zdecydowanie większościowy, tj. oprócz współtworzenia koncepcji i metodologii badań samodzielnie „zinterpretowano wyniki badań, przygotowano tekst manuskryptu oraz wszystkie ilustracje”, a także przeprowadzenie oryginalnego metodycznie w skali światowej oraz pierwszego w Polsce badania zmian struktury przestrzennej regionów miejskich z zastosowaniem miar policentryczności. Wkład ten jest ważny, ponieważ „pomimo znacznego dorobku literatury oraz wieloletniego zainteresowania problematyką policentryczności, jak zauważa Meijers (2008a), brakuje ogólnie przyjętych i stosowanych definicji pojęcia oraz sposobów mierzenia zjawiska policentryczności” (Bartosiewicz i Marcińczak 2020a, „Przegląd Geograficzny”). Tym samym badanie wypełnia istotną lukę badawczą i stanowić może osiągnięcie w rozumieniu ww. Ustawy.
- II. Wkład w metodykę delimitacji i rozpoznanie regionów miejskich, zarówno ogólnie (Bartosiewicz i Marcińczak 2022), jak też w przypadku małych i średnich miast (Bartosiewicz 2015, 2016). W tym pierwszym przypadku jest to udana analiza empiryczna zasięgów oddziaływania na podstawie danych o dojazdach do pracy z lat 1983 i 2016 r., a w wyniku nałożenia na siebie obydwu delimitacji identyfikacja zmian, trwałości zasięgów itd. Jest to unikalne badanie dla całej Polski, w zasadzie pierwsze porównawcze dla okresu transformacyjnego (potransformacyjnego), nie licząc studiów lokalnych (np. A. Zborowskiego czy R. Wiśniewskiego dla Białegostoku). Wyniki te posłużyły dalej do identyfikacji i interpretacji przemian struktury regionów miejskich pod względem policentryczności morfologicznej i funkcjonalnej (wymieniane w poprzednim punkcie Bartosiewicz i Marcińczak 2020a, 2020b). Szczególnie docenić należy wkład w rozwinięcie koncepcji delimitacji, uwzględniające podejście policentryczne (polegające na odejściu od powiązań monocentrycznych), zgodne z coraz bardziej współcześnie obserwowanym sieciowym charakterem powiązań w organizacji przestrzennej terytoriów.

W przypadku mniejszych miast, istotny i oryginalny jest wkład Kandydata w zaproponowaniu metodyki (Bartosiewicz 2016a) i wykonaniu delimitacji dla zbioru ośrodków z regionu łódzkiego (Bartosiewicz 2015, 2016b). Nie zgodzę się tu jednak z

jedną z tez autoreferatu (i z opublikowanych prac), jakoby było to podejście odmienne od mojego (Śleszyński 2013), w tym, że przyjęta przez Niego metodyka jest lepsza dla miast mniejszych niż wojewódzkie. Otóż Kandydat stosuje w zasadzie te same typy mierników, bazujące na powiązaniach funkcjonalnych, uzupełniając je o inne, stosowane zresztą w delimitacjach (dojazdy do szkół, powiązania organizacyjne przedsiębiorstw), ale nie zawsze wykorzystywane wspólnie w Polsce z powodu braków statystycznych (Śleszyński 2015). Trzeba też podkreślić, że zaproponowana metoda (a właściwie zestaw takich, a nie innych wskaźników) bazuje jedynie na jednym typie cech, wyróżniających MOF, tj. powiązaniach funkcjonalnych, a rezygnuje ze wskaźników morfologicznych, które mogą być ukształtowane przez wcześniej działające powiązania, względnie reprezentować te powiązania, których nie da się zmierzyć z powodów braku danych, możliwości pomiaru.

Z obowiązku recenzenckiego winien jestem też dalszą polemikę. Nie jest prawdą, jakoby delimitacja P. Korcellego i moja (2008; prezentowana m.in. w tzw. eksperckim projekcie KPZK 2030, Korcelli i in. 2010) bazowała na regionach NUTS2 i NUTS3 (wykonano ją w oparciu o podział gminny z uwzględnieniem miast i obszarów wiejskich w gminach miejsko-wiejskich). Przy tym podkreślam, że i moje propozycje delimitacyjne nie są zupełnie oryginalne, gdyż również bazują na powszechnie stosowanych zasadach, wychodzących z koncepcji *daily urban system* i stosowanych wielokrotnie w Polsce jeszcze przed 1989 r. (P. Korcelli, A. Potrykowska i in.). Ponadto nie zgodzę się, że „współcześnie kompleksową delimitację regionów miejskich w Polsce wykonano jedynie w ramach programu URBAN AUDIT” – jest to nieprawda, bowiem jeśli słowo „kompleksowy” rozumieć jako odniesienie do terytorium całego kraju (tak rozumiem z kontekstu), to są przecież dwie opublikowane prace – cytowana przez Kandydata K. Gruchociak (2015) i moja (2014) w *Geographia Polonica* (przy okazji – zgadzam się, że delimitacja GUS słabo nadaje się do celów praktycznych).

Ponadto Habilitant zwraca uwagę, że w Polsce „brakuje jednej uniwersalnej (i akceptowalnej w środowisku naukowym) metody delimitacji regionów miejskich”. Zgadzam się z tym w pełni, choć nie sądzę, czy jest możliwe wypracowanie jednego wzorca koncepcyjno-metodycznego. Jak wiadomo, delimitacje są prowadzone dla różnych celów. Istnieje wreszcie spór, czy istnieje coś takiego, jak region obiektywny (zob. np. prace Z. Rykła, a wcześniej K. Dziewońskiego i A. Wróbla).

- III. Wkład w badania rozwoju, w tym spójności terytorialnej polskich aglomeracji miejskich (Bartosiewicz i Pielesiak 2011, Bartosiewicz i in. 2012). W tym osiągnięciu wyróżniłbym postęp definicyjny, w tym zaproponowanie definicji spójności terytorialnej jako „poziomu integralności określonej przestrzeni geograficznej, co w przypadku regionów miejskich można utożsamiać z zasięgiem oddziaływania miasta, czyli delimitacją jego granic”. W dotychczasowych badaniach z tego zakresu nie zawsze było to oczywiste. Kandydat zaproponował oryginalną metodykę opartą na wyborze 12 cech (powiązań społecznych, transportowych, ekologicznych, sytuacji społeczno-gospodarczej) i w efekcie dokonał identyfikacji oraz klasyfikacji gmin województwa łódzkiego według stopnia spójności terytorialnej. Oprócz niewątpliwych wartości poznawczych, jest to prawdopodobnie pierwsza tak kompleksowa analiza spójności terytorialnej, mająca uniwersalny charakter pod względem metodycznym.

Ponadto podsumowaniem badań nad spójnością terytorialną jest próba syntezy procesów zachodzących na obszarach metropolitalnych w Polsce (Bartosiewicz i Pielesiak 2014). Za

szczególnie cenne w tej publikacji uważam usystematyzowanie etapów metropolizacji przestrzeni.

Natomiast za mniej istotne w stosunku do powyższych osiągnięć, choć oczywiście w ważnym stopniu rozwijające geografię miast i transportu, uważam badania nad dojazdami do pracy (Marcińczak i Bartosiewicz 2018, Bartosiewicz i Pielesiak 2019), w tym osiągnięcia informatyczno-metodyczne (implementacja w Polsce algorytmu COMBO, m.in. w pracy Marcińczak i Bartosiewicz 2018). Jest to analiza codziennych przemieszczeń w regionach miejskich i na obszarach peryferyjnych, oparta o dane eksperymentalne GUS z 2015 r.

Podsumowując główne osiągnięcie Kandydata, pragnę zwrócić uwagę na dobrze przygotowany autoreferat w tym zakresie. Habilitant nie ogranicza się do suchego przedstawienia wyników, ale celnie wyróżnia te cząstkowe osiągnięcia, które przyczyniają się do postępu naukowego. Podejmuje wyczerpującą polemikę z aktualnym stanem wiedzy, w tym dotychczasowych sposobów konceptualizacji, identyfikacji i rozumienia kształtowania się powiązań funkcjonalnych i szerzej organizacji przestrzennej. Znakomicie prezentuje zarówno swój wkład w teorię i metodologię, jak też szereg interesujących wyników poznawczych. Wskazuje to na dużą dojrzałość badawczą.

Jak zapewne każde badania, można (a nawet należy) poddawać je konstruktywnej krytyce. Pomniejsze kwestie zawarłem w pkt. II przy okazji oceny osiągnięć delimitacyjnych. Znacznie ważniejszą sprawą pozostaje według mnie dalszy rozwój badań i przyrost wiedzy o policentryczności i powiązaniach funkcjonalnych w stosunku do jeszcze bardziej szerszych ram teoretycznych. Wydaje mi się, że w dotychczasowym dorobku Kandydata istnieje bardzo wysoki potencjał w rozwój zagadnień związanych z definicją i konceptualizacją regionu ekonomicznego (społeczno-ekonomicznego). Ta luka jest tym bardziej wyraźna, że w swoich pracach Kandydat praktycznie nie odwołuje się do „kanonu” w tym zakresie, jak np. w Polsce prac A. Wróbla (1965) i K. Dziewońskiego (1967) (teoria regionu ekonomicznego), czy Z. Chojnickiego (1988, koncepcja terytorialnego systemu społecznego).

2. Ocena pozostałych osiągnięć naukowych

a) ilościowy dorobek publikacyjny

Poza „głównym osiągnięciem naukowym” (formalnie, wraz z redakcją, 16 pozycji), Kandydat przedstawia 2 monografie (jedna współautorska), 16 rozdziałów w monografiach (w zdecydowanej większości z autorstwem na pierwszym miejscu lub w 3 przypadkach samodzielnych), 5 prac pod współautorską redakcją (oraz 9 redakcji tematycznych tomów czasopism), 22 artykuły w czasopismach, głównie współautorskich z Kandydatem przeważnie na pierwszym miejscu (dwie pozycje należy uznać jako dokumentacyjne lub popularnonaukowe, tj. wywiad i biogram). Nie podaje abstraktów konferencyjnych itp. Około 1/3 pozycji opublikowana została w języku angielskim. Łączny dorobek (bez osiągnięcia habilitacyjnego) to zatem około 65 pozycji. Jest to, jak na 13 lat aktywności (2009-2021) w sumie solidny wynik (wraz z osiągnięciem habilitacyjnym ponad 6 prac rocznie), tym bardziej, że 25 pozycji to artykuły w uznanych czasopismach krajowych (Studia Regionalia, Studia Regionalne i Lokalne, Transport Problems, Space-Society-Economy i in.).

Pan dr B. Bartosiewicz jest zatem prawdopodobnie jednym z „najpłodniejszych” badaczy swego pokolenia. Jego prace są już dobrze zauważalne i cytowane: według stanu na 8 września 2022 r., w Scopus wykazywane jest 57 cytowań (IH=5), w Google Scholar – 363 (12), a w WoS (zgodnie z dokumentacją habilitacyjną według stanu z początku 2021 r. – 32. Warto

Kandydat angażował się w bardzo wiele prac organizacyjnych na rzecz Wydziału oraz szerszych społeczności, nie tylko geograficznych. M.in. był przedstawicielem doktorantów w Radzie Wydziału Nauk Geograficznych UŁ (2006-2008), z wyboru jako adiunkt zasiadał w Radzie Wydziału (2012-2016, 2020-2024), był członkiem kilku wewnętrznych komisji, przedstawiał wiele wykładów popularyzacyjnych, m.in. na Festiwalu Nauki. Od 2021 r. pełni funkcję redaktora naczelnego czasopisma Space-Society-Economy (wcześniej sekretarz redakcji). Od 2018 r. jest wiceprezesem łódzkiego oddziału Towarzystwa Urbanistów Polskich (2015-2018 – sekretarz). Jest członkiem redakcji dwóch innych czasopism (Folia Geographica Socio-Oeconomica, od 2015 r. oraz ukraińskiego Economic and Social Geography, od 2016 r.). Od 2009 r. jest sekretarzem cyklicznej konferencji poświęconej małym miastom w Katowicach – dotychczas odbyło się już 18 konferencji. W 2015 r. współorganizował w Łodzi Kongres Urbanistyki w Polsce. Współpracuje z lokalnymi mediami, serwisem PAP Nauka w Polsce.

b) współpraca międzynarodowa

Kandydat posiada dobrą współpracę zwłaszcza z naukowcami z Ukrainy, a także w mniejszym stopniu w Europie Zachodniej. W tym pierwszym przypadku zwłaszcza inicjował i koordynował ze strony UŁ podpisanie umowy o współpracy z lwowskimi Instytutem Badań Regionalnych UAN, Uniwersytetem im I. Franko oraz Politechniką Lwowską. Brał udział w projekcie ESPON, a jak też wspomniano, wielokrotnie wyjeżdżał za granicę w ramach programów Erasmus oraz na konferencje. Recenzował jeden zagraniczny grant (Węgry) oraz recenzował kilkanaście artykułów dla czasopism zagranicznych (w tym wiodących, jak np. Regional Studies i Journal of Transport Geography). Od 2012 r. jest członkiem Association of European Schools of Planning. W latach 2018-2020 uczestniczył w pracach sieci naukowej Polycentric Urban Regions, działającej w ramach Regional Studies Association (RSA) i tworzonej przez m.in. prof. Bena Deruddera (Uniwersytet w Ghent) oraz prof. E. Meijersa (Politechnika w Delft). Umożliwiło to rozległe kontakty i wystąpienia konferencyjne w Szwajcarii, Holandii, Chinach i Waszyngtonie. Wyjazdy te ograniczyła niestety światowa pandemia COVID-19. Solidnym efektem tej współpracy jest special issue czasopisma Regional Studies pt. Polycentric urban regions: Identification, evolution and performance (2022), w którym jest współautorem jednego z artykułów. W sumie współpraca międzynarodowa zasługuje na bardzo pozytywną ocenę.

c) działania na rzecz praktyki

Dr B. Bartosiewicz w zasadzie od początku kariery naukowej efektywnie współpracuje z otoczeniem samorządowym i społeczno-gospodarczym. Obejmuje to miasto Łódź (od 2010 r.), w tym udział w pracach nad Strategią Rozwoju Łódzkiego Obszaru Metropolitalnego (2013-2015) oraz Koncepcji Zrównoważonej Mobilności w ŁOM (2018). Współpracuje też z Narodowym Instytutem Samorządu Terytorialnego (od 2015 r.), czego efektem jest ekspertyza nt. propozycji zasad wyznaczania granic obszarów metropolitalnych na potrzeby realizacji ustawy o związkach metropolitalnych. Inne działania praktyczne obejmują ekspertyzy i doradztwo w zakresie transportu zbiorowego Łodzi, polityki przestrzennej i in. Warto podkreślić, że współpraca obejmuje ściśle zainteresowania naukowe Kandydata, tj. m.in. zagadnienia spójności i mobilności.

4. Wniosek końcowy

Biorąc pod uwagę powyższą szczegółową ocenę, wniosek końcowy nt. całokształtu osiągnięć Kandydata, Pana dr Bartosza Bartosiewicza, jest jednoznacznie pozytywny. W sposób możliwie syntetyczny wymieniam najważniejsze elementy tego całokształtu osiągnięć:

– w zakresie głównego osiągnięcia habilitacyjnego jest to (1) twórczy, oryginalny wkład w międzynarodowe badania nad policentrycznością, w tym rozwój podstaw koncepcyjno-metodologicznych związanych z rozumieniem (terminologią) oraz badaniem (metodyka, identyfikacja, stwierdzane prawidłowości) procesów policentryczności; (2) rozwój metodologiczny i poznawczy zagadnienia zasięgu oddziaływania miast na otoczenie, w szczególności doskonalenie metodyki delimitacji miejskich obszarów funkcjonalnych; (3) konceptualizacja i identyfikacja spójności przestrzennej na obszarze metropolitalnym Łodzi;

– w zakresie pozostałych osiągnięć jest to (1) szereg ustaleń empiryczno-poznawczych głównie z zakresu geografii osadnictwa i transportu w skali regionalnej i lokalnej, istotnych dla rozpoznania funkcjonowania złożonych systemów społeczno-ekonomicznych na obszarach zurbanizowanych, szczególnie ważnych dla praktyki społeczno-gospodarczej, w tym optymalizacji (racjonalizacji) systemów osadniczo-transportowych, jakości życia oraz planowania i zagospodarowania przestrzennego; (2) doskonałość osiągnięć dydaktyczno-organizacyjnych, w tym międzynarodowych, potwierdzana nagrodami i wyróżnieniami; (3) umiejętność i dobre efekty współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym; (4) w konsekwencji bardzo dobra (na tym etapie kariery) rozpoznawalność w środowisku naukowym w kraju i za granicą oraz na rynku eksperckim.

Podsumowując i biorąc pod uwagę przesłanki merytoryczne, w tym przede wszystkim ocenę dorobku naukowego, na który składa się: wartość koncepcyjno-teoretyczna, metodologiczna (metodyczna) i empiryczno-poznawcza publikowanych prac (w tym zwłaszcza głównego osiągnięcia naukowego w postaci cyklu publikacji nt. problematyki struktury i powiązań przestrzennych regionów miejskich w Polsce), aktywność naukowa, dydaktyczna, organizacyjna i praktyczna oraz współpraca międzynarodowa, stwierdzam z przekonaniem, że dr Bartosz Bartosiewicz z wyróżnieniem spełnia warunki stawiane kandydatom do nadania stopnia doktora habilitowanego w myśl art. 219 pkt 2 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz.U. 2018 poz. 1668). Dlatego też popieram wniosek o nadanie tego stopnia w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna.

Warszawa, 14 września 2022 r.

prof. dr hab. Przemysław Śleszyński

